

Σιούφας και Συνεργάτες
Δικηγορική Εταιρεία

ΔΕΕ: ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΔΙΑΤΑΓΗ
ΔΕΣΜΕΥΣΗΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ –
ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ
ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΠΟΥ ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ
ΤΟΝ ΟΦΕΙΛΕΤΗ ΝΑ
ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΕΙ ΤΗΝ
ΑΠΑΙΤΗΣΗ

sioufaslaw.gr

Το **Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης** (εφεξής «Δικαστήριο») εξέδωσε μία αρκετά ενδιαφέρουσα απόφαση, επί της υπόθεσης C – 291/21 (Starkinvest SRL), με την οποία έκρινε επί των προδικαστικών ερωτημάτων που υπέβαλε ενώπιόν του, το πρωτοδικείο Λιέγης και αφορούσαν στην ερμηνεία του **άρθρου 7 § 2 του Κανονισμού 655/2014**¹.

Σύντομο ιστορικό της υπόθεσης

Η εταιρεία Starkinvest SRL (εφεξής η «Εταιρεία») αιτήθηκε και πέτυχε την έκδοση διαταγής πληρωμής ποσού 86.694,22€ κατά των εταιρειών Soft Paris και Soft Paris Parties, ως συνολική χρηματική ποινή για την περίπτωση παράβασης της διαταγής περί παύσεως προσβολής (απαγόρευση εμπορίας προϊόντων και παροχής υπηρεσιών στην περιοχή της Μπενελούξ με το λεκτικό σήμα Soft Paris).

¹ Κανονισμός 655/2014 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 15^{ης} Μαΐου 2014 «περί της διαδικασίας Ευρωπαϊκής διαταγής δέσμευσης λογαριασμού προς διευκόλυνση της διασυννοριακής είσπραξης οφειλών σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις».

Ακολούθως η Εταιρεία, κατέθεσε – ενώπιον του Πρωτοδικείου Λιέγης – αίτηση για την έκδοση Ευρωπαϊκής διαταγής δέσμευσης των τραπεζικών λογαριασμών που τηρούσαν οι αντίδικοι στην Ιρλανδία. Στα πλαίσια αυτά, το αιτούν Δικαστήριο ανέστειλε τη διαδικασία και υποβάλλοντας, ενώπιον του Δικαστηρίου, προδικαστικά ερωτήματα συναφή με την ερμηνεία του Κανονισμού.

Η κρίση του Δικαστηρίου

- Σύμφωνα με το **άρθρο 7 § 1 του Κανονισμού 655/2014**, το επιληφθέν δικαστήριο εκδίδει διαταγή δέσμευσης όταν ο δανειστής, ο οποίος έχει επιτύχει την έκδοση δικαστικής απόφασης, τη σύναψη δικαστικού συμβιβασμού ή την κατάρτιση δημοσίου εγγράφου που υποχρεώνει τον οφειλέτη να ικανοποιήσει την απαίτησή του, προσκομίζει επαρκή στοιχεία τα οποία αποδεικνύουν ότι υπάρχει επείγουσα ανάγκη λήψης ασφαλιστικού μέτρου. **Αντιθέτως**, με βάση την **§ 2 του ίδιου άρθρου, αν ο δανειστής δεν έχει επιτύχει** ακόμη την έκδοση δικαστικής απόφασης, τη σύναψη δικαστικού συμβιβασμού ή την κατάρτιση δημοσίου εγγράφου με αυτό το περιεχόμενο, **οφείλει**, να προσκομίσει επαρκή στοιχεία τα οποία αποδεικνύουν όχι μόνον ότι υπάρχει επείγουσα ανάγκη λήψης του ζητούμενου μέτρου, αλλά και ότι είναι πιθανό να κριθεί βάσιμη η αγωγή του κατά του οφειλέτη για την κύρια υπόθεση.
- Ερμηνεύοντας τη διάταξη του **άρθρου 4 του Κανονισμού 655/2014**, στην έννοια της **απαίτησης**, για την οποία είναι δυνατή η έκδοση διαταγής δέσμευσης λογαριασμού, συμπεριλαμβάνονται τόσο **οι ληξιπρόθεσμες απαιτήσεις όσο και οι απαιτήσεις που δεν έχουν ακόμη καταστεί ληξιπρόθεσμες εφόσον** απορρέουν από συναλλαγή ή από γεγονός που έχει ήδη συμβεί και το ύψος τους μπορεί να προσδιορισθεί όταν προβάλλονται ενώπιον του Δικαστηρίου, με σκοπό την έκδοση της διαταγής δέσμευσης.
- Στην έννοια της **δικαστικής απόφασης**, κατά το άρθρο 4 του Κανονισμού 655/2014, εμπίπτει κάθε εκτελεστή απόφαση που υποχρεώνει τον οφειλέτη να καταβάλει ένα συγκεκριμένο ή προσδιορίσιμο κατά τον χρόνο έκδοσής της, ποσό. Ωστόσο, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, **η δικαστική απόφαση που καθορίζει το βασικό ποσό της επαπειλούμενης χρηματικής ποινής σε περίπτωση παραβάσεως διαταγής περί παύσεως της προσβολής, ακόμη και αν είναι εκτελεστή, επιβάλλει μεν, βεβαίως, την υποχρέωση καταβολής ενός θεωρητικώς προσδιορίσιμου ποσού, πλην όμως δεν**

μπορεί να προσδιορίζει το ακριβές ποσό της εισπρακτέας απαιτήσεως, δεδομένου ότι το ποσό αυτό εξαρτάται από μελλοντικά γεγονότα και, επομένως, δεν είναι γνωστό κατά την ημερομηνία εκδόσεως της δικαστικής απόφασης που επιβάλλει τη χρηματική ποινή.

- Συνεπώς, **καταλήγει** το Δικαστήριο στην κρίση ότι το άρθρο 7 § 2 του κανονισμού 655/2014, έχει την έννοια ότι: **δικαστική απόφαση** η οποία **υποχρεώνει έναν οφειλέτη να καταβάλει χρηματική ποινή** σε περίπτωση **μελλοντικής παραβάσεως** διαταγής περί παύσεως της προσβολής και η οποία, συνεπώς, **δεν προσδιορίζει οριστικά το ποσό** της χρηματικής ποινής **δεν συνιστά απόφαση** που υποχρεώνει τον οφειλέτη να ικανοποιήσει την απαίτηση, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, με αποτέλεσμα ο **δανειστής που ζητεί την έκδοση ευρωπαϊκής διαταγής δέσμευσης λογαριασμού να μην απαλλάσσεται από την υποχρέωση να προσκομίσει επαρκείς αποδείξεις** ώστε να πεισθεί το δικαστήριο που έχει επιληφθεί της αιτήσεως για την έκδοση της διαταγής δέσμευσης ότι είναι πιθανό να κριθεί βάσιμη η αγωγή του κατά του οφειλέτη για την κύρια υπόθεση.

Όπως παρατηρεί² ο Καθηγητής της Νομικής Σχολής Αθηνών, κύριος Νικόλαος Κατηφόρης “στο πλαίσιο του **τελολογικού προσανατολισμού του Κανονισμού 655/2014** στην ισόρροπη ικανοποίηση του συμφέροντος του δανειστή για προσωρινή δικαστική προστασία αφενός και του συμφέροντος του οφειλέτη για αποτροπή της καταχρηστικής εκδόσεως και χρήσεως της Ευρωπαϊκής Διαταγής Δεσμεύσεως Λογαριασμού, ουσιαστική προϋπόθεση για την έκδοση αυτής –όπως και για τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων σε όλα τα εθνικά δίκαια– αποτελεί η ύπαρξη της ασφαλιζόμενης απαιτήσεως. Έτσι, σύμφωνα με το άρθρο 7 § 2 του Κανονισμού, απαιτείται, καταρχάς, η επίκληση από τον δανειστή της υπάρξεως της απαιτήσεως, για την εξασφάλιση της οποίας ζητείται η έκδοση της διαταγής δέσμευσης, με αναφορά στον γενεσιουργό λόγο ή την προέλευση αυτής καθώς και των πραγματικών περιστατικών που τη θεμελιώνουν. Ως απόρροια, ωστόσο, του παρεπόμενου χαρακτήρα και της τελολογικής συνδέσεως του συγκεκριμένου ασφαλιστικού μέτρου με την ασφαλιζόμενη απαίτηση, ο δανειστής που υποβάλλει αίτηση για έκδοση ΕΔΔΛ, έχοντας ήδη εξοπλιστεί με εκτελεστό, σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους

² Οι παρατηρήσεις του καθηγητή, επί της ως άνω αποφάσεως του ΔΕΕ, δημοσιεύθηκαν στο περιοδικό Ελληνική Δικαιοσύνη (τεύχος 2, 2024, σελ. 618-626)

εκδόσεώς του τίτλο και δη με δικαστική απόφαση, δικαστικό συμβιβασμό ή δημόσιο έγγραφο, που ενσωματώνει την εν λόγω απαίτηση, δεν υποχρεώνεται να επικαλεστεί και αποδείξει την ύπαρξη αυτής. Πρέπει, μόνο, να επικαλεσθεί και αποδείξει το γεγονός της μη συμμορφώσεως ή της εν μέρει συμμορφώσεως του οφειλέτη κατά το χρόνο υποβολής της αιτήσεως, όπως επίσης και τον βαθμό μη συμμορφώσεως, για να είναι δυνατή η κρίση του δικαστηρίου περί του αν το εναπομείναν υπόλοιπο της οφειλής είναι άξιο προστασίας με την έκδοση ΕΔΔΛ (άρθρο 8 § 2 στοιχ. θ' Καν. (ΕΕ) 655/2014)».

Όσον αφορά στο ζήτημα που τέθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου, περί του εάν στην έννοια της δικαστικής απόφασης κατ' άρθρο 7 § 1 του Κανονισμού, περιλαμβάνονται οι αποφάσεις που δεν προσδιορίζεται οριστικά το ποσό, καταλήγει ο κύριος καθηγητής στην σκέψη ότι «δεν νοείται η υπαγωγή στο πεδίο εφαρμογής του Κανονισμού 655/2014 μιας μελλοντικής απαιτήσεως, της οποίας ο λόγος παραγωγής δεν έχει ακόμα συντελεστεί». Η δε ανωτέρω ερμηνευτική προσέγγιση του Δικαστηρίου, όπως παρατηρεί «συντονίζει το βήμα και με την κατ' άρθρο 947 ΚΠολΔ διαδικασία έμμεσης εκτελέσεως, η οποία, διερχόμενη από δυο διακριτά μεταξύ τους διαδικαστικά στάδια απαιτεί την έκδοση δυο δικαστικών αποφάσεων. Σε περίπτωση παραβιάσεως της υποχρεώσεως του οφειλέτη προς παράλειψη (ή ανοχή), δηλ. μη συμμορφώσεώς του με την πρώτη απόφαση, με την οποία απειλούνται εναντίον του τα μέσα εκτελέσεως της χρηματικής ποινής και της προσωπικής κρατήσεως, ακολουθεί το δεύτερο στάδιο, στο οποίο επιβάλλονται τα μέσα αυτά. Η πρώτη απόφαση συνιστά μεν τον εκτελεστό τίτλο, βάσει του οποίου διενεργείται η αναγκαστική εκτέλεση, μόνο, όμως, ως προς την καταδίκη σε παράλειψη ή ανοχή και όχι ως προς την επιβολή των ποινών».

Μαρία Αικατερίνη Δ. Παπαδοπούλου
Δικηγόρος

Δ.Μ.Σ Ιστορίας και Θεωρίας Δικαίου, Νομική Σχολή Αθηνών, ΕΚΠΑ

Δ.Μ.Σ Αστικού δικαίου, Νομική Σχολή Αθηνών, ΕΚΠΑ

Δ.Μ.Σ Εμπορικού Δικαίου, Νομική Σχολή Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης